

Arrest

nr. 120 766 van 17 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CROONENBERGHS, die *loco* advocaat A. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissingen, zijnde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten zijn gemotiveerd als volgt :

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.04.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 10 wordt rekening gehouden met hun aarden regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon in januari en maart 2013 een uitkering ontving van respectievelijk €1180,71 en €1136,98. De precieze aard van deze uitkering is echter onduidelijk.

- een arbeidsovereenkomst voor arbeiders dd. 05.06.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is vanaf 04.03.2013, voor een bepaalde duur van zes maanden (tot 30.11.2013)

- loonfiche waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juni 2013 een inkomen uit arbeid had van €700,19 + rekeninguittreksels waaruit blijkt dat ze bijkomende uitkeringen uitbetaald kreeg (€306,11 + €375 = €681,11). De precieze aard en stabiliteit van deze bijkomende uitkering is echter onduidelijk.

- een (ongedateerde) verklaring van de GTB-trajectbegeleider van de referentiepersoon

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon momenteel tewerkgesteld is via een contract van bepaalde duur tot 30.11.2013. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten.

Daarnaast is de precieze aard en stabiliteit van de bijkomende uitkeringen die betrokkene ontving in juni 2013 onduidelijk.

Op basis van de voorgelegde documenten kan onze dienst niet afdoende beoordelen of de referentiepersoon heden beschikt over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis:

artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt de schending aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Enige middel: schending van het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet

Aangezien er niet kan betwist worden dat de referentiepersoon, op het ogenblik van het nemen van de beslissing door verwerende partij, met name op 7 oktober 2013, in het bezit was van een arbeidsovereenkomst, geldig tot 30.11.2013, wat dus zonder meer duidt op inkomsten uit arbeid (stuk 3).

Bovendien blijkt uit het voorgelegde arbeidscontract dat het door de referentiepersoon afgesloten contract een overeenkomst betreft voor voltijdse arbeid, meer bepaald van maandag tot vrijdag, telkens van 7u45-12u en van 12u25 tot 16u30.

Op bepaalde ogenblikken werd de inkomsten uit arbeid aangevuld door de werkloosheidsuitkering, vermits er af en toe sprake was van technische werkloosheid binnen de onderneming waar de referentiepersoon is tewerkgesteld (stuk 4)

Aangezien bovendien de rekeninguittreksels voor juni 2013 zowel aanduiden dat er bijpassingen gebeurden, door het A.B. V.V., ten titel Van werkloosheidsuitkering, als wie de opdrachtgever van deze betalingen was.

Bovendien brengt ook de vergelijking tussen de arbeidsovereenkomst, met een voltijdse tewerkstelling van 5 dagen per week, en de loonfiche van juni 2013 (stuk 5) waarbij 13 werkende dagen en 2 navormingsdagen worden vermeld, duidelijkheid. Aangezien er, ondanks het contract voor voltijds tewerkstelling, toch slechts 13 dagen als werkende dagen vermeld zijn, is het evident dat dit werd aangevuld met een werkloosheidsuitkering.

De verwerende partij gedraagt zich dan ook kennelijk onredelijk door te stellen dat het niet duidelijk zou zijn wat de aard en stabiliteit van de bedragen van de rekeninguittreksels inhouden: de referentiepersoon werkte en de rekeninguittreksels vertegenwoordigden de uitkeringen wegens (technische) werkloosheidsuitkering als aanvulling op de inkomsten uit arbeid. Ook uit de vergelijking van de voorliggende documenten!, meer bepaald het arbeidscontract en de loonfiche voor juni 2013, kon dit perfect worden afgeleid door de verwerende partij.

Daar komt nog bij dat het totaal onredelijk is om te poneren dat er 'geen bijkomende documenten werden voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten. '

Dat het contract immers liep tot 30-11-2013, waarbij de beslissing van verwerende partij dateert van 07.10.2013. Er was bijgevolg nog 1,5 maand vooraleer het contract van bepaalde duur een einde nam.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing beschikte de referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien, indien men dan toch met hypothesen wenste te werken, dan betekende dit ofwel dat er sprake is van een verlenging van het arbeidscontract en de bestaansmiddelen dus volstaan, ofwel geen verlenging, wat zou betekenen dat een werkloosheidsuitkering in de plaats komt, dewelke op haar beurt wel degelijk in rekening wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, conform artikel 40 ter, 3° Vreemdelingenwet. Er kan immers bezwaarlijk betwist worden dat de referentiepersoon werkbereid is...

In ieder geval kan de verwerende partij niet op onduidelijke, in de toekomst liggende mogelijkheden, haar beslissing baseren.

Het redelijkheidsbeginsel is dan ook, samen met artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet, geschonden."

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota wat volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verwerende partij alle voorgelegde documenten heeft geanalyseerd en het verblijfsrecht van meer dan drie maanden heeft geweigerd omdat verzoeker niet aantoonde dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

De referentiepersoon legde een loonfiche van juni 2013 voor, waaruit blijkt dat zij in juni 2013 bijkomende uitkeringen kreeg naast het inkomen uit arbeid. De conclusie van verwerende partij dat de aard en stabiliteit van deze bijkomende uitkeringen onduidelijk is, aangezien er enkel een bewijs van deze uitkeringen voor de maand juni 2013 werd voorgelegd.

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels kan niet worden afgeleid om welke redenen deze uitkeringen betaald worden.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk vermeld dat de referentiepersoon een contract van bepaalde duur tot 30/11/2013 heeft voorgelegd, maar er wordt eveneens vastgesteld dat de referentiepersoon geen bewijsstukken heeft voorgelegd om aan te tonen dat het contract verlengd zou worden of dat het contract omgezet wordt in een contract van onbepaalde duur.

De referentiepersoon was tewerkgesteld vanaf 04/03/2013 tot 30/11/2013. Er bestaat geen zekerheid dat de referentiepersoon na 30/11/2013 nog tewerkgesteld zal zijn. Bovendien bedraagt het inkomen uit arbeid slechts 700,19 EUR per maand.

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

De referentiepersoon heeft niet aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Verzoeker voldoet bijgevolg niet aan één van de voorwaarden van artikel 40ter vijfde lid Vreemdelingenwet:

"dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie,"

Artikel 40ter Vreemdelingenwet wordt correct toegepast.

"Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt" (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

"Betreffende de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de rechter niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de verweerder in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Verzoekende partij toont evenmin aan in welke zin het proportionaliteitsbeginsel in deze zou zijn geschonden noch op welke manier er van machtsoverschrijding sprake zou kunnen zijn."(RW, nr. 10.482 van 25 april 2008)
Het middel is ongegrond."

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Verzoeker diende op 11 april 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Luidens de bijlage 19ter werd een huwelijksakte voorgelegd, een Turkse reispas, "*inkomen referentiepersoon*", een geregistreerd huurcontract en een attest van de mutualiteit. Verder werd verzoeker verzocht om ten laatste op 11 juli 2013 aanvullende loonfiches van de referentiepersoon over te leggen. De documenten "*inkomen referentiepersoon*" zijn drie rekeninguittreksels waaruit, voor de maanden januari, februari en maart 2013, een storting blijkt van het ABVV-WLH-Scheldeland, ten belope van een bedrag tussen 1049,52 en 1180, 71 euro.

Later wordt dan nog een arbeidsovereenkomst voor arbeiders bijgebracht waaruit blijkt dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is voor een periode tot 30 november 2013 en een loonfiche met betrekking tot deze tewerkstelling bij een beschutte werkplaats ten belope van 700,19 euro. Ook worden rekeninguittreksels bijgebracht waaruit blijkt dat zij bijkomende uitkeringen betaald kreeg ten belope van 306,11 en 375 euro, door ABVV-WLH-Scheldeland.

Twee vaststellingen dringen zich op: enerzijds is er sprake van een arbeidscontract voor een voltijdse tewerkstelling en blijkt uit de loonfiche dat er sprake is van 13 dagen gewone prestaties en 2 dagen navorming. Verder wordt op deze fiche nog vermeld: "*vermindering vergoed. voor werkloosheid*". Deze documenten, samengelezen met de rekeningsuittreksels van de referentiepersoon waaruit onmiskenbaar blijkt dat de aldaar onderstreepte bedragen afkomstig zijn van ABVV-WLH-Scheldeland laten niet toe te stellen, zoals de verwerende partij dat heeft gedaan, dat de precieze aard en stabiliteit van de bijkomende uitkeringen die betrokkene ontving in juni 2013 onduidelijk zou zijn. Verzoeker kan worden bijgetreden in zijn betoog dienaangaande.

Verder weze herhaald dat het voorgelegde arbeidscontract een loopduur had tot 30 november 2013 en blijkt uit het "attest GTB-traject" het volgende:

"Na een positieve stage is S. op 10/06/2013 kunnen starten in contract bij beschutte werkplaats [...] De tewerkstelling is gestart in een tijdelijk contract tot 30/11/13, indien haar tewerkstelling verder positief verloopt, zal een contract van onbepaalde duur volgen".

De bestreden beslissing dateert van 7 oktober 2013 en het voorgelegde arbeidscontract liep nog tot 30 november 2013. Derhalve valt niet in te zien om welke redenen bijkomende documenten zouden moeten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van bepaalde duur of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten, zoals dat door de verwerende partij wordt gevraagd. Immers, een dergelijke verlenging of omzetting zal normaliter slechts plaatsvinden bij het einde van het lopende contract. Een en ander kon overigens ook worden afgeleid uit het hiervoor geciteerde attest.

2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker ook op dit punt kan worden bijgetreden. De verwerende partij is niet op redelijke wijze tot door haar gedane vaststellingen gekomen. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

2.6. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij

kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS